

Νὰ στείλω τὰ δακράκια μου σ' ἓνα χρυσὸ μαντήλι
καὶ τὰ δακράκια καντερὰ κι κάψαν τὸ μαντήλι
Ρόδ. 2) Τὰ φυτὰ α) Ἑρανθές τὸ εὖοσμον (Primula sua-
neolens ἢ columnae) καὶ β) Ἑρανθές τὸ ἄκαυλον (Primu-
la acaula), ἀμφότερα τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρανθιδῶν (Primu-
laceae). Ἡ ὀνομασία τῶν φυτῶν ἐκ τῆς ἐπικρατούσης παρὰ
τῷ λαῷ δοξασίας ὅτι ταῦτα ἐφύτρωνσαν ἐκεῖ, ὅπου ἔσταξαν
τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Ἀργιθ.
Μεσοχώρ.) Θράκ. (Αἰν.) Πειρ. Στερελλ. (Εὐρυταν. Φθιώτ.)
— Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Π. Γενναδ.,
ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Γάζ. Αἰν. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ.:
Τὰ ἴτσια τοῦ βουνοῦ τὰ λένε 'ς τὰ μέρη τοῦτα δρακράκια.
Τὸν καιρὸ λέει, ποὺ οἱ Ἑβραῖοι ἔπιασαν τὸ Χριστό, γιὰ
νὰ πᾶ νὰ τὸν σταυρώσουν ... ὅπου ἔπεφτε τὸ δάκρυ τῆς
Παναγίας, φύτρωνε κι ἀπὸ ἓνα λουλουδάκι, ποὺ σκορποῦσε
τὴ μυρωδιά του καὶ μοσχοβολοῦσαν τὰ γύρω (ἴτσια = ἴα,
μενεξέδες) Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Βῆκαν τὰ δακράκια, πᾶμι νὰ
μάσουμι Ἀργιθ. Μόλ'ς βγαίῃ οὐ ἀμάραδους, βγαίῃν κι τὰ
δακράκια Μεσοχώρ. || Ποίημ.

Μὰ σὲ λιβάδι μάτιασε τὴν Ἀνοιξη τὴ χλώρια,
ποὺ σὰν παιδούλα γέλαγε μὲ ἀγνὴν τροπαλοσύνη
καὶ 'ς τὰ παλιούρια κρύβονταν δακράκια
Π. Βλαστ., Ἀργώ, 123. Συνών. ζοῦμπούλι, Πανα-
γίτσα. πασκαλούδα, φοῦλι. β) Κατὰ πληθ.,
τὸ φυτὸν Βατράχιον τὸ ἀερόφιλον (Ranunculus velutinus)
τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχιδῶν (Raucunculaceae). Πβ. ἀβ-
δελλόχοροτο, βατραχοχορότι. Λεξ. Δημητρ.

δακρύβρεχτος ἐπίθ. Γ. Στρατηγ., Ἑρῶα, 13 — Λεξ.
Δημητρ. δακρυόβρεχτος Κ. Παλαμᾶ, Περάσμι. καὶ Χαιρετ.,
25 καὶ 23 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δακρυβρέχω.
Ὁ βρεγμένος ὑπὸ δακρύων ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Καὶ σκύβοντας τὰ κύματα δακρυόβρεχτος ἐρώτα,
πῶς φεύγει τῶρ' ἀπ' τὸ νησί καὶ πῶς ἐρχόταν πρῶτα
Γ. Στρατηγ., ἐνθ' ἄν.
Δακρυόβρεχτος μοῦ δείχνεσαι, βογγᾶς, μὲ συνεπαίρνεις
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

δακρυβρέχω ἀμαρτ. δακρυβρέχομαι Λεξ. Βάιγ. Μετοχ.
δακρυβρεγμένος Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 121 καὶ 223 — Λεξ. Δη-
μητρ. δακρυοβρεγμένος Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. δακρυβρέχω καὶ τοῦ ρ. βρέχω. Οἱ τύπ. δα-
κρυοβρέχομαι καὶ δακρυοβρεμένος καὶ εἰς
Σομ.

Μεσ. βρέχομαι ὑπὸ δακρύων ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Καὶ λούλουδ' ἀγιασμένα δακρυβρεγμένη κόβοντας ἢ θεῖ-
κῇ Παρθένῳ

Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν., 121
Κι ὁ θαυμασμός τὰ μάτια μου κρατεῖ δακρυβρεγμένα
ἐσὺ ἢ υἰεῖα, ἢ ζωή, γυρεύεις γιαιτρικό;
Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν., 223
Στερνὸ φιλὶ δακρυβρεγμένο
Λεξ. Δημητρ.

δακρύζω κοιν. καὶ Καππ. (Γούρτον.) Πόντ. (Ἀμισ.
Οἰν.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) δακρύζω Καππ. (Ἀρα-
βάν.) Χίος δακρύζον κοιν. βορ. ἰδιωμ. δακρύζω Ἑράκλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. δακλύδ-
ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) δακλύζουρ ἐν Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.
Τυρ.) δακρυζούρ ἐν Τσακων (Καστάν. Σίταιν.) βακρύζω

Κάρπ. Κύπρ. ἀκρύζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δακρύζω Πόντ.
(Ἱμερ. Τραπ. Χαλδ.) δακρῶ Πόντ. (Τραπ.) δακρῶ Πόντ.
δαμ-μύδζω Ἀπουλ. Μέσ. δακρυοῦμαι Καππ. (Ἀνακ.)
δακρυοῦμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. δακρύω. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 277.
Ὁ τύπ. βακρύζω καὶ εἰς κείμενον τοῦ 16ου αἰ., βλ. Ἐ.
Legrand, Biblioth. 2, 73, 29, στ. 6 «πρέπει μου μέραν νύ-
χταν νὰ βακρύζω».

1) Δακρύω, χύνω δάκρυα κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)
Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ.
Ἱμερ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Βάτικ. Καστάν.
Μέλαν. Πραστ. Σίταιν. Τυρ.): Δακρύσανε τὰ μάτια του ἀπὸ
τῇ συγκίνησιν -- τῇ χαρᾷ -- τὰ γέλια -- τὸ πολὺ συνάχι. Δα-
κρύζει καὶ κλαίει μὲ τὸ παραμικρὸ κοιν. Καθάριζ-ζεν γρομ-
μύδτζια τσαὶ δακρύζ-ζαν δὰμ μάθτσια της 'πὸ τῆς
σπιρτάα Κῶς. Δακρύζουσι τὰ μά' τ' α μου μὲ τὸ γαπνὸ Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν.) Πολεμᾶ νὰ ἀκρύσῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
"Ολ' ἀκρυσμένος εἶσαι αὐτόθ. Ἐδάκρυσαν τ' ὀμμάτ' α μ'
Ἱμερ. Σίτ' α δακρᾶ ἢ εἰκόνα, πόλεμος 'ὰ ἵνεται (ὅταν δα-
κρύζῃ ἢ εἰκόνα, θὰ γίνη πόλεμος) Ἀντρεάντ. "Ο 'σ' ὀροῦα
π' ἐδακρύαῖ οἱ φίλοι τοῦ καμπζίου ἀπὸ τὸν καπινέ;
(δὲν βλέπεις ὅτι ἐδάκρυσαν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ
τὸν καπνόν;) Τσακων. Μόλ'ς τὸν κοίταξα, δάκρ'σα Εὐβ.
(Ἀγία Ἄνν.) || Φρ. Δακρύζουσι τὰ μάτια μου (ἐκ παθή-
σεως τινος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνευ ψυχολογικῆς τινος
αἰτίας) κοιν. Δάκρυσ' ἢ καρδιά μου, ποὺ τὸν εἶδα 'ς αὐτὰ
τὰ χάλια (κατεθλίβην) κοιν. Κλαίω καὶ δακρύζω αἷμα (ἐπὶ
ὑπερβολικῆς θλίψεως) Πελοπν. (Μεσσην.) || Παροιμ. Ἀφοῦ
ἀποκλάψαν ὅλοι, δάκρυσεν ἢ ἡ χήρα (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καὶ
κατόπιν ἐορτῆς ἐνεργούντος τι) Πελοπν. (Βραχν.) Ἡ παροιμ.
εἰς παραλλαγ. κ.ά. Συνών. παροιμ. "Οταν ἀποκλαί-
ανε ὅλοι, ἐδακρύωνε ἢ ἡ χήρα. || Γνωμ. Ἡ
καρδιά σὰ δὲ πονεῖ, τὸ μάτ' δὲ δακρύζ' (τὰ δάκρυα εἶναι
ἀπόρροια ψυχικοῦ πόνου) Θράκ. (Αὐδήμ.) || Ἄσμ.

Ἀναστενάζω καὶ πονῶ καὶ κλαίω καὶ δακρύζω,
ἄλλο δὲν ἔχω ἀπὸ σέ 'ς τὸ γόσμο νὰ ἐλπίζω
Κρήτ.

Βαθιά 'ς τὰ φύλλα τῆς καρδιάς ἔχω τὸν ἔρωδά σου,
κρυφὰ δακρύζω καὶ πονῶ, σὰ βρίσκωμαι μακριὰ σου
αὐτόθ.

Ἡπόνεσα τὰ πόδια μου 'ς τὰ ξένα νὰ γυρίζ-ζω
καὶ τ' ἄπλυτα τὰ πόδια μου τὰ βλέπω καὶ δακρύζ-ζω
Ἑράκλ.

Ἄν δὲν ἀστράψῃ, δὲ βροντεῖ κι ἂ δὲ βροντῇ, δὲ βρέχει
κι ἂ δὲν πονεῖ ἢ ἡ καρδιά, τὰ μάτια δὲ δακρύζου
Πελοπν. (Μεσσην.)

Δακρύσανε τὰ μάτια του, κόπηκαν τὰ μιτάξια,
ἀνέμει τα χέρια του, κόπ'καν κ' οἱ ἄλυσίδες
Θράκ. (Κομοστ.)

Σώπα, σώπα, ξαθὴ κόρη, μὴ κλαῖς καὶ μὴ δακρυῶσαι
Καππ. (Ἀνακ.)

Γιατί δακρύζ-ζεις, λυερή, τσαὶ βαρρυανεστενάζεις;
Κῶς (Πυλ.)

Σαράδα σίγλες τοῦ 'δωκε 'ς τὰ μάτια δὲν τὴν εἶδε,
ἀπάνω στίς σαρανταδὺ τὴν εἶδε δακρυσμένη
Πελοπν. (Μαραθ.) Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. || Ποίημ.

Χαμηλὴ τὴν κεφαλὴ τους, | ἀγροικῶντας τὴ βουή,
ἐδακρύζανε κ' οἱ δεσμοὶ τους | τοὺς ἐφάνηκαν διπλοῖ
Δ. Σολωμ., 52.

Καὶ ἀφοῦ πανί, μαντήλι | ἐχάθη 'ς τὸ νερό,
ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι, | ἐδάκρυσαν κι' ἐγώ

